VISIT…

kapitel 12

SWEDISH GRAFFITI MAG

SPRING 2004

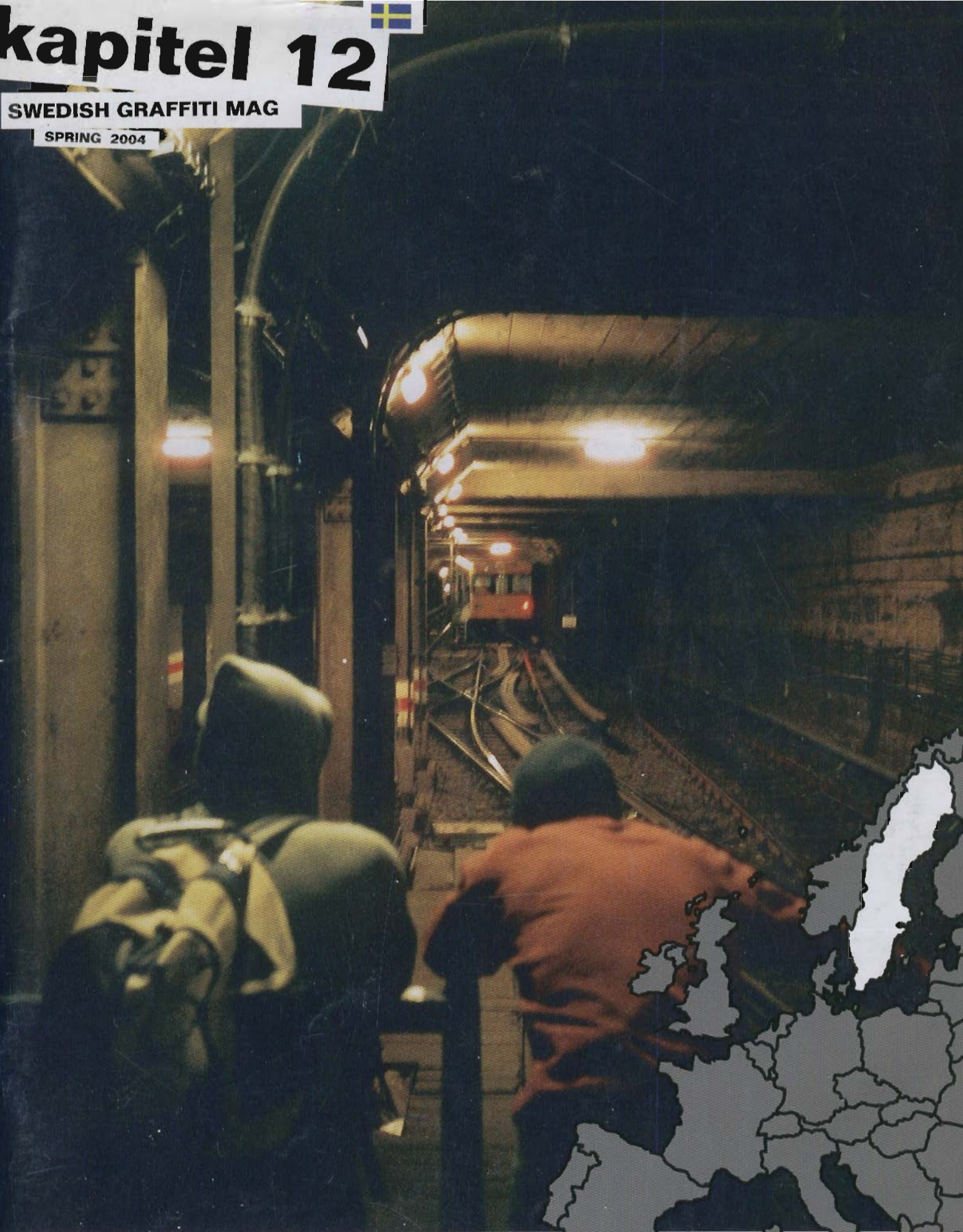

ISSUE FIVE

MONSTERTRUCKS

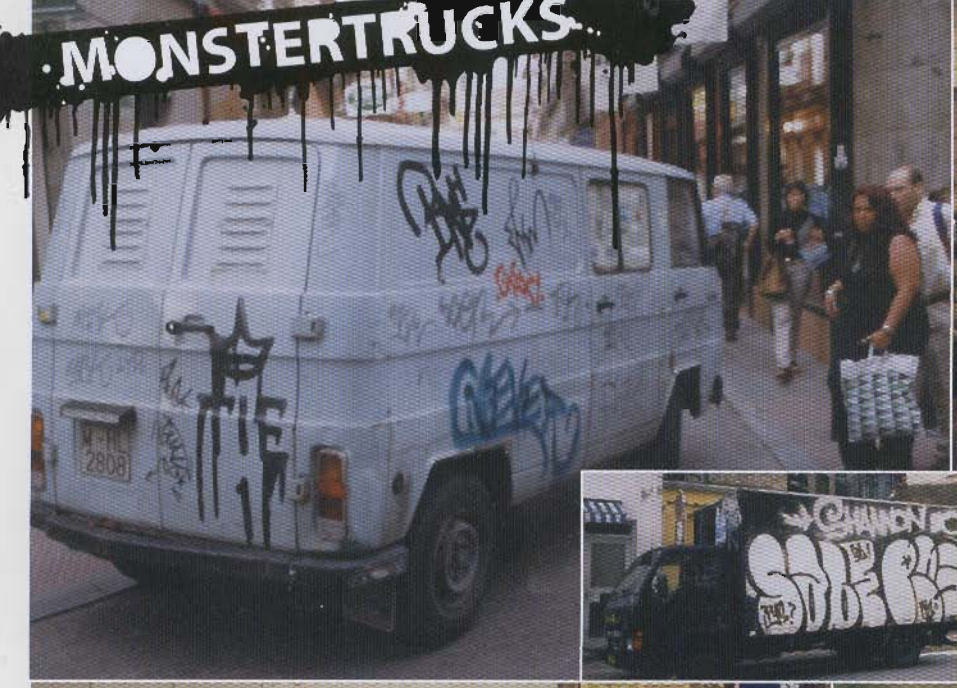

DET VAR 1 ÅR sedan vi sågs sist. Det är lika länge som du riskerar att sitta inspärrad om du sysslar med graffiti. Det är bestämt i den nya lagen som började verka från årsskiftet. Vi har varken klubbat igenom en ny lag eller suttit i fängelse. Den hårda verkligheten har vi fått nog av ändå under arbetet med tidningen. Det har inte bara varit en dans på rosor. Det har blivit många samtal för att tigga bilder, många sena nätter framför datorn och många krossade hjärtan. Men vill man bli fin får man lida pin brukar det ju så vackert heta och visst har Kapitel 12 blivit fin. Förutom att vara tryckt helt i färg bjuder det femte numret på dubbelt så många sidor, fördubblat format och en sju gånger så stor upplaga.

Även det tolfte kapitlet i lagboken bjuder ju som sagt på en del intressanta förändringar. Sedan den nya lagen började gälla får polisen i förebyggande syfte visitera vem dom vill och när dom vill. Det enda som behövs är en misstanke om skadegörelse eller klotter. Perfekt tänkte vi och lät Dojjan rota fram både förstoringsglas och lösmustasch. Överst på vår Wanted lista stod nämligen Vision, Finsta och Klister-Peter. Efter kroppsvisitation och briljant förhörsteknik fick vi fram vad vi ville ha. Hoppas Kapitel 12:s femte nummer bjuder på det du vill ha och kanske lite till...■

IT WAS 1 YEAR since last time... That´s the same time that you have to spend in jail if you got caught doing graffiti (in Sweden). It´s a part of the new "antigraffiti-law" that´s began to work from the turn of the year. We haven´t set a new law or been to jail! We (have)had more then enough of the harsh reality doing this magazine, all the work haven´t been all fun and games. It´s been alot of begging for flicks , many late nights in front of the computer and many broken hearts. But no pain no gain don´t you agree that Kapitell 12 has become really nice. Printed in full colour with twice as many pages and the double size in format, issue 5 has also got a seven times bigger edition than usual.

Even the 12th chapter of the lawbook invites you to a few changes. Since the new law is due the police can search anyone anytime if they suspect the person in question to be a writer. We thought that was perfect, so we gave Dojjan a fake moustache and a magnifying glass. On top of our wanted list was Vision, Finsta and Klister-Peter. With the help of bodysearch and great interrogation techniques we got what we wanted. We hope issue 5 of Kapitel 12 offers what you want, or even more...■

LEGALLY RESPONSIBLE:
KALLE PETERSON

EDITORIAL STAFF:
KID DOJJAN
FIMPEN ONE
PETTER FREDRIKSSON
DOM TAFARI

LAYOUT:
KJELL HULTMAN

ENGLISH TRANSLATIONS:
ANDRÉA HALL
JESSE LEWIS
ALEXANDER HALL
JÖRGEN SANDSTRÖM

HOMEPAGE:
WWW.HIPHOP.NU/KAPITEL12

MAIL 2:
KAPITEL12@HIPHOP.NU

DISCLAIMER
Kapitel 12 do not encourage any kind of vandalism or other illegal activities, we are only documenting an underground art movement

WORD UP!
Thanks to everyone who supported us with photos, free-work, beer and love.

IN COOPERATION WITH:
hiphop.nu

STREET BOMBING

YOU MUST BE 21 OR YOU WILL NOT BE SERVED
TSM CREW
POLIS
i LOVE YOU SO MUCH MY SWEET GIRLFRIEM ALWAYS ON MY MIND.
VEGAN
JUST DO IT
information
P.G.A kraftig vandalisering tas vänthallen bort
2003!!

ÅR 1860 INVIGDES den nya järnvägslinjen som knöt samman Södertälje med huvudstaden. De gamla ångloksdrivna tågen har ersatts av moderna pendeltåg och idag pendlar 17 000 människor varje dag fram och tillbaka på järnvägen. Södertälje betraktas snarare som en förort till Stockholm än som en egen stad. Den gamla industristaden har en lång historia men mest känd är Södertälje kanske för att den forna tennisstjärnan Björn Borg slog sina första slag mot garagedörrarna här i början på 60-talet. Idag har han till och med en gata uppkallad efter sig. 30 år efter att Björn Borg såg ljuset för första gången flyttade en annan yngling hit från Örebro. Han hade som så många andra fått upp ögonen för graffiti genom filmen Stylewars som visades på SVT 1993. Runt 1994 började han och hans polare göra målningar längs linjen och vid samma tidpunkt rullade det massa målade pendeltåg. Det var bara en tidsfråga innan det var dags för grabbarna själva att göra sina första tågmålningar.

1997 begav dom sig ner till Södertälje Hamn där de blå pendeltågen stod och väntade. Detta skulle bli början på ett helvete för SL men för Vision var det bara en lek som precis hade börjat. Han skulle komma tillbaka många gånger och idag känner sig Vision lyckligt lottad över att ha växt upp här. Enligt honom själv är Södertälje nämligen det bästa pendelstället i hela Stockholm. Det är härifrån han har sina skönaste graffitiminnen.

Han berättar inlevelsefullt om ett tillfälle när han och några från PMS och 7DC skulle måla två färgwholecars. De planerade det hela en fredagskväll på krogen men när dom väl skulle skrida till verket gick det hela inte riktigt som planerat.

"När vi möttes upp i skogen på morgonen hade vi plötsligt blivit 13 personer. Folk hade babblat med folk och det blev 4 färg wholecars istället. Jag var nästan säker på att något skulle hända för man gör bara inte 4 färg wholecars en solig söndagsmorgon utan att något händer. När vi nästan är klara blir vi upptäckta av en chaufför så vi gör klart målningarna snabbt. Jag, Cort och Fher springer upp till en polare som bor i första huslängan. Vi sätter på morgonkaffe och kan följa pådraget med massa polisbilar och hundar på första parkett. Senare på eftermiddagen drar vi ner till ett sjysst ställe varifrån man kan se tåget. Vi grillar och dricker folköl i solen och allt är lugnt och skönt igen."

»DET ÄR KLART MAN KAN HAKA PÅ ANDRA MEN FÖR MIG HAR GRAFFITI ALDRIG VARIT ATT HAKA.«

En annan gång i Södertälje Hamn stötte Vision ihop med 3 tyskar som smög omkring i buskarna. De målade tillsammans och bytte telefonnummer varpå Vision senare åkte ner och hälsade på. Han fick blodad tand av utlandsresan och sedan dess har det blivit många graffitiresor runtom i Europa.

1997 och 1998, när Vision målade som mest i Stockholm kom han in på en möbelsnickeriskola i södra Sverige och han kände att det var ett bra tillfälle att ta ett break från målandet. Men uppehållet blev kortvarigt och det dröjde inte länge innan han började måla lite smått även där. Tyngdpunkten låg dock på hans målarresor i Europa men varje månad blev det även en visit till Stockholm och dom kära pendeltågen.

1999 startade han Y2K crew med sina tyska vänner, ett crew som idag har vuxit till hela 12 personer från Sverige, Tyskland och Finland.

THE NEW RAILWAY to connect Södertälje with the capital city was opened in 1860. Today the old steam engines have been replaced by modern commuter trains, and the trains are being used by approximately 17 000 people a day. Södertälje has become a suburb to Stockholm rather than a town of its own. The old industrial town has a long history but is probably most famous for being the town where former tennis player Björn Borg started his career in the beginning of the sixties, smashing tennis balls against the garage door of his parents' house. Today the tennis star even has a street named after him. But 30 years after Björn Borg first saw the light of day another young man moved from Örebro to Södertälje. He had, as so many others that year, found a new interest in graffiti after watching the movie Stylewars on Swedish television in 1993. Around 1994 he started painting the walls of railway tunnels. There were already graffiti painted trains running by then, and it would only be a question of time before Vision and his mates would start making their own train paintings.

It was a fine day in 1997 when the boys first headed down to Södertälje hamn, where the blue trains were parked. This would be the beginning of a never ending pain in the ass for SL, but for Vision this was a game just about to start. He would return to the harbour many times and today Vision is glad to have grown up in this particular corner of the world. According to Vision, Södertälje is the best spot in the world for commuter trains, and this is where he has experienced his most beautiful graffiti moments.

Passionately he tells me about the time when he had planned to paint two colour wholecars together with PMS and 7DC. They had planned the whole thing carefully down at the pub, but things didn't quite turn out the way they had planned.

"When we met up in the woods there was a group of 10 people waiting for us. The word had spread and we turned out making four colour wholecars instead of two. I knew something was bound to happen because you just don't go out on a sunny Sunday afternoon and make four colour wholecars without something happening. We were almost done when a traindriver spotted us and we had to finish up real quick. Cort, Fher and I ran up to a friend's place just around the corner. We got to watch the whole thing from his flat, calmly sipping our morning coffee. It was a real spectacle with police cars, dogs and everything. Later on we went out, found a nice spot with a view of the trains, and had a barbeque and some beers in the sun."

Another time in Södertälje harbour, Vision bumped into three German fellows sneaking around in the bushes. They made some paintings together, exchanged phone numbers and later on Vision ended up visiting them. In Germany he acquired a taste for travelling and has made quite a few graffiti trips since. During 1997 and 1998 Vision painted a lot in Stockholm. When he was accepted to a school of cabinet-making in the south of Sweden, he figured it might be a good opportunity to take a break from graffiti. But the break turned out to be a short one, soon Vision was back to painting again. Although he concentrated on painting during his travels to Europe, he would return to Stockholm and the commuter trains at least once a month.

In 1999 he founded the Y2K-crew, together with his German friends. Today Y2K consists of 12 people from Sweden, Germany and Finland.

"Det var många som fixade hook-ups med hjälp av internet. Vi gillade det inte och hoppades att Y2K grejen skulle falla in så att alla datorer skulle krascha. Men självklart var det sjysta bokstäver också."

Anstormningen av nya sprayburksmärken anpassade för graffiti tycker han är bra för då slipper han racka burkar. Förr i tiden gick det ibland så långt att Vision inte kunde måla för att han inte hunnit fixa burkar.

"Jag har alltid haft ett jobb vid sidan av. Jag brukar tänka att jag lika gärna kan jobba 4 timmar och få 500 spänn istället för att vara ute och racka i 4 timmar. Det skulle kännas jobbigt att torska på att sno burkar."

Vision trivs med sitt jobb som möbelsnickare. Han gör någonting som är kul och känner ofta uppskattning från sina kunder. Uppskattning som han inte behöver smussla med, till skillnad från när han målar. Att ha ett jobb vid sidan av sitt graffitimålande ser han mest som en fördel. Han får något annat att tänka på och jobbet har aldrig hindrat honom från att måla det han vill.

"Det är klart att det kan var tufft att måla på nätterna. Men från 2000 till 2002 körde jag ärligt talat inte en enda gång på natten för jobbet har alltid varit viktigast för mig."

Att graffitimålare idag riskerar upp till ett års fängelse är inget som avskräcker honom.

"Man kan välja den enkla vägen eller den hårda. Jag ser livet som en skola."

Det som driver honom till att fortsätta måla är att det handlar om så mycket mer än att bara måla. Han ser sin fritid som att han kliver på ett andra arbetsskift.

"80 % av att måla ett tåg är en massa annat. Man ska planera allt, scoopa, fixa färg och så. Det som har drivit mig mycket på sistone är att jag inte vill tappa kollen på ställen där man kan alla städar- och väktartider. Sedan har jag alltid velat vara kreativ. Så jag prioriterar hellre att måla än att sitta på krogen och supa upp pengarna."

Det enda som skulle få honom att sluta är om han riskerar livet. Han undviker att måla full och ger sig inte in i farliga situationer han inte har koll på. Tidigare i år dog Dimhe från PCY när han surfade bakom en tunnelbanevagn och förra året dog Gle från Y2K i en liknande olycka. Vision och Gle bodde tillsammans och det var en av hans närmaste vänner. Båda dessa olyckor har tagit honom hårt och han tycker att man ska tänka efter om det verkligen är värt livet innan man hoppar upp mellan tunnelbanevagnarna nästa gång.

»...FOR ME GRAFFITI HAS NEVER BEEN ABOUT FOLLOWING OTHERS.«

VISION TYCKER ATT väggar är slöseri på färg. Inte för att han inte tycker att graffiti passar på väggar utan främst för att han inte tycker det skulle vara värt att åka fast för en väggmålning.

"Väggar känns lite för enkelt. Jag gillar ju allt runtomkring tågen, man måste ha koll och man måste vänta ut väktare och sådant. Jag har börjat bomba lite mer på sistone, det är kul men det skulle jag inte heller kunna stå för om jag torskar."

Scoopa är en av de viktigaste delarna av graffitin för Vision, han vill inte åka fast i onödan.

"Man bygger upp ett spot som man har koll på, då kan man måla 5 grejer i veckan utan att man kliver över en gräns. Om jag tappar det skulle jag måla mindre. Det är klart man kan haka på andra men för mig har graffiti aldrig varit att haka."

När Vision är utomlands målar han sällan ensam och då får han ofta spots och tider serverade på silverfat, därför bjuder han alltid tillbaka när det kommer turister till Stockholm som vill måla. Trots att det är svårt att generalisera gillar han fransmän och tyskar bäst även om han tycker att dom sistnämnda kan vara lite väl insnöade i graffiti ibland.

"Den svenska inställningen är rätt lagom mellan att vara seriös och lattjo. I Spanien och Italien är det bara lattjo lajban, där röks det mer joints än det målas. Och i Danmark verkar dom mest tycka att det är jobbigt när man kommer som utlänning och vill måla"

»

"A lot of people got hook-ups off the internet. We didn´t like it and hoped the Y2K-bug would make the computer system crash. But then again, the letters were pretty neat."

There has been a lot of new spraycans suitable for graffiti produced lately, which saves Vision a lot of time. Before this he sometimes couldn't paint, just because he hadn't had time to get hold of spraycans.

"I have always had a job on the side. The way I see it, I might as well work four hours and get 50 Euro instead of going out racking for four hours. And I wouldn't want to get caught either."

Vision enjoys the cabinet-making. It's good fun and he feels the customers appreciate his work. And it's work he doesn't need to hide, in contrast to the graffiti. Vision has always looked upon his job as something that affects his grafitti in a positive way. It gives him something else to think about, and work has never got in the way of painting.

"It's hard painting at night when you have a daytime job, obviously. All through the years 2000 and 2002 I actually didn´t go out painting at night even once because work has always been my first priority."

Getting caught making graffiti might give you one year in prison these days, but Vision is not to be intimidated.

"You can choose the easy way in life, or you can do it the hard way. As I see it life is a school, we are all here to learn."

To Vision graffiti is about a lot more than just painting. His spare time is almost like another working shift.

"80% of the fun in painting trains is actually the things that come with the painting. To plan everything, to scoop, and racking the paint... lately, for example, in some places I have tried hard not to lose track of the hours the guards or cleaning staff work. I have always enjoyed being creative. I´d rather paint than spend my time and money down the pub."

The only thing that might make him consider quitting would be if his life was at risk. He avoids painting after having had a drink, or getting himself into dangerous situations. Previously this year Dimhe from PCY was killed when surfing on the subway, and last year Gle from Y2K was killed in a similar accident. Vision and Gle used to live together and were close friends. The death of his friend hit him hard and he now urges people to think twice before getting between carriages.

TO VISION, WALLS are a waste of paint. Not because graffiti doesn´t look good on walls but because he personally wouldn´t consider it worth it getting caught while painting a wall.

"Walls are too simple. I like everything about the trains. You need to be alert, knowing at what time the guards will be there and so on. Lately I´ve started bombing more than I used to, it´s a laugh, but I wouldn´t want to get caught doing it. It´s not worth it."

To scoop is the most important part of graffiti according to Vision, because he doesn´t want to get caught if he can help it.

"You find a spot and get to know it. If you´ve got a good spot you can paint five times a week without pushing it too far. But if you haven´t got perfect control of the spot – paint less. You can always tag along with others I guess, but for me graffiti has never been about following others."

When Vision paints abroad he never goes out alone and he normally gets the spots served to him on a silver platter. Accordingly, Vision returns the favor whenever people visit him in Stockholm. Although he doesn´t like making sweeping statements, Vision prefers working with people from France and Germany, although the Germans can be a bit too narrow minded about graffiti sometimes.

"I like the Swedish approach to graffiti. It´s not too serious, but it´s not too crazy either. In Spain and Italy it´s all about being crazy and having fun, they probably spend more time smoking pot than painting. In Denmark, on the other hand, they act as if they think it´s a hassle when foreigners want to join them painting."

»

Niggaz are in

SLAUGHTER OF
THE SOUL!

Södertälje och de blå pendeltågen i all ära men något av det häftigaste för de flesta tågmålare är att få måla upp sitt namn på New Yorks tunnelbana. Det var i New York graffitin föddes och att se sin piece rulla på samma linje som de gamla legenderna är en dröm för många. I höstas åkte Vision och Nei från hans crew över atlanten med det slutgiltiga målet att sätta sitt namn på denna mytomspunna tunnelbana. Efter en lång flygresa till San Fransisco köpte dom en bil och påbörjade en klassisk roadtrip över hela USA. Ur bilstereon strömmade hårdrock och country. Ankomsten till New York beskriver Vision nästan lyriskt.

"Det är så jävla mäktigt, hela USA är ju som en film. Det är nästan som när man graffar. Man känner adrenalinet och är på helspänn hela tiden.

När de nu hade tagit sig hela vägen till New York ville de verkligen inte misslyckas med sitt mål.

Eftersom de saknade hook-ups kombinerade grabbarna obligatoriska turistmål som frihetsgudinnan och olika museum med att scoopa. Yards och lay-ups betygsattes från ett till fem.

"Att bara åka runt i deras tubnät och spana runt var ju en av de mest maxade grejerna man kan göra. Varje dag klev vi upp vid niotiden på morgonen. Vi köpte en kaffe och satte oss på tuben och bara åkte omkring. Vi spanade på alla klassiska spots men eftersom det fanns mycket lättare yards så koncentrerade vi oss på dom. Vi tänkte inte direkt att vi skulle köra tvåans yard bara för att alla körde tvåans yard förr i tiden."

Efter en vecka var det dags att skrida från verk till handling och även det blev ett tidsödande projekt. Vissa yards var så stora att det kunde ta en timme att gå runt dom. Och när dom väl hittade ett bra ställe att slinka in på kunde det ta lika lång tid att klippa sig igenom dom dubbla, taggtrådsbeklädda staketen. New Yorks tunnelbana sover aldrig. Vagnar är i trafik varje dag, dygnet runt.

"Det är jämt städare i yardsen så vi fick hålla oss till kanterna. Vi låg i en buske och spanade på det tågsetet vi skulle köra och när städarna drog så hoppade vi fram. När vi hade tagit oss in gick vi omkring och bara kände på tågen ett tag. Det var en häftig känsla. Vi såg massa tags av Seen och Blade från 80-talet och det försämrade ju inte stämningen direkt."

Tankarna går tillbaka till filmen Stylewars som var deras första kontakt med

Södertälje and its blue commuter trains might be pretty cool, but painting your name on the New York subway is something most graffiti-artists only dream of. Graffiti was born i New York, and seeing your own name passing you by right next to the names of old legends, is a dream shared by many graffiti-painters. Last autumn Vision and Nei crossed the Atlantic with their minds set on putting their own names on the most legendary underground system in the world.

In San Francisco they bought a car and went off on a road trip all across the United States of America. Listening to metal rock and country. Describing the arrival in New York Vision waxes lyrical.

"It was wicked, being in the US is like being in a movie. It´s almost like doing graffiti, you get the adrenaline rush and the need of staying alert at all times."

Since they had travelled all the way to New York they were really keen on doing what they had come for, and because they didn´t have any hook-ups the boys scooped while going to museums or seeing the Statue of Liberty. Yards and lay-ups got a grade between one and five.

"Just getting on the tube and having a look around was awsome. Every morning we would get up around nine, buy some coffee, get on a train and just spend time in the underground. We checked out all the classic spots, but we concentrated on finding the easier yards. We weren´t really planning on doing the second yard just because everyone used to do it."

When they had been in New York for a week it was time for action. It turned out to be a rather time consuming project. Some yards were so big it would take the boys one hour to get around them. Once they had found a place to get through, it could take yet another hour to get through the barbed wire fences. New York's subway never sleeps, trains are running all around the clock.

"There are always cleaners in the yards so we had to keep out of their way. We waited in the bushes, looking at the train we were going to paint, and as soon as the cleaners left we climbed out. First we would just walk around and get the feel of the trains, it was amazing. We found tags made by Seen and Blade back in the eighties which didn't exactly lower our spirits, if you see what I mean?"

graffiti. Men till skillnad från den kvällen 1993 när killarna satt i soffan och såg sina idoler på TV var det nu de själva som hade huvudrollen. Och det fanns inget som skulle stoppa dem från att uppfylla deras dröm.

Vision och Nei lyckades måla fem tunnelbanor under sin vistelse i New York. Fyra blev tvättade på plats medan den som de målade i Dyres Eve lay-upen på 5:ans linje gick ut i trafik. Men istället för att se sitt verk rulla genom Bronx valde gärningsmännen att fira sin triumf med en kall öl på krogen.

VÄL HEMMA I SVERIGE igen är det pendeln som är nummer ett för Vision. "Pendeln är mer massiv och tung, jag har mer respekt. Den är så stor och man känner sig så liten. Jag ser den som Stockholms moder som omfamnar staden och på natten sover den lugnt i sina lay-ups. Jag är ju uppvuxen längs pendeln så det är ju den jag har tänkt på sedan back in the days. Aman, Nug och den tiden. Sedan Anse, Ribe och efter det Skil och grabbarna. Det är ju på pendeln det alltid har gjorts feta burners. Jag känner nästan ett ansvar att prestera och att inte låta historien förbli historia. Tuben känns mer opålitlig, den kan vara försenad och man får kanske bara fem minuter på sig istället för sju. Men utan tuben skulle Stockholm inte vara nått turistmål, inte utan pendeln heller för den delen."

Liksom alla dessa legender har Vision gjort sitt för att sätta ett avtryck i Södertälje och Stockholms historia. Det har kostat blod, svett och tårar. Men att han får en gata uppkallad efter sig i Södertälje är ungefär lika troligt som att Björn Borg skulle göra en oneman wholecar i hamnen.■

The first contact the boys ever had with graffiti was through the movie *Stylewars*, but unlike the night in 1993 when the boys were watching their idols on TV, they now felt as if they were playing the lead. And nothing would stop them from fulfilling their dream.

Vision and Nei managed to paint five trains during their stay in New York. Four got washed directly but the one they painted in the Dyres Eve lay-up on line number five went into traffic. But instead of watching their work roll through the Bronx Vision and Nei chose to celebrate their triumph with a cold beer in the pub.

IN SWEDEN, HOWEVER, the commuter train is number one for Vision. "The commuter train is massive, it's really heavy. I respect it. The size of it makes me feel small. To me it's the mother of Stockholm, it embraces the city and at night it sleeps calmly in the lay-ups. I grew up next to it so it's been with me since way back. Since Aman and Nag. Since Anse, Ribe and efter them Skil and the guys. All the best burners have been done on the commuter trains. I feel I've got a responsibility not to let history end here. The tube is less reliable, sometimes it's late and you'll just have five minutes to do your thing instead of seven. Without the tube or the commuter train, Stockholm wouldn't be a tourist attraction."

Just like the legends have left their marks, Vision has tried to leave a mark in the history of Södertälje and Stockholm. It has cost him blood, sweat and tears. But the likelihood of Vision getting a street in Södertälje named after him is probably as big a chance as seeing Björn Borg doing a oneman wholecar in Södertälje hamn.■

TEXT: DOJJAN
TRANSLATION: ANDREÁ HALL

0415

0416

0417

0418

0419

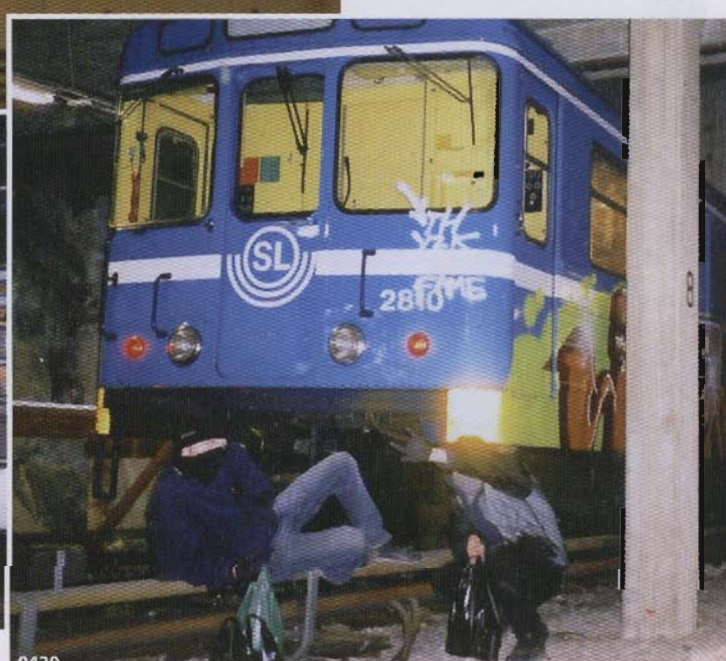

0420

0415 **NOFA, NER**/2004
0416 **Y2K**/2004
0417 **UZE**/2004
0418 **LEON, CLIS**/2003
0419 **MILE**/2003
0420 **ROXY** CHILLING ON THE THIRD RAIL AFTER THE JOB IS DONE

STOCKHOLM SUBWAYS

0421

0422

0423

0424

0421 **WUFC**/20003
0422 **DARK**/2003
0423 **FAME-CRÜE**/2003
0424 **SADE**/2003
0425 **KUF, SADONE**/2003
0426 **F-UP**/2003
0427 **TIER**/20003
0428 **FAME-CREW**/2003
0429 **APE**/2003
0430 **FAME, VSN**/2003

0425

0426

0427

0428

0429

0430

CHROME vs COLOUR

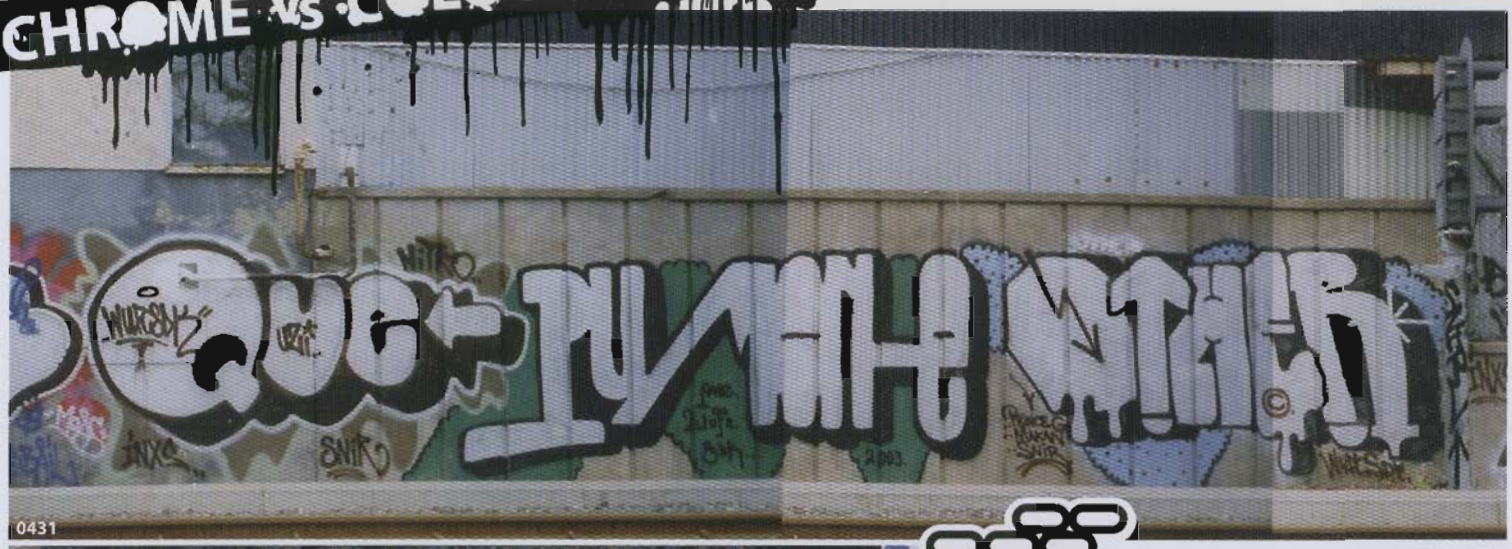

0431

0432

0431 **QUE, PUMONE, OTHER**/STOCKHOLM
0432 **SAEK**/GÖTEBORG
0433 **MKIS**/STOCKHOLM
0434 **AMAN, NUG**/GÖTEBOR
0435 **GOSIE, GREE, ZERAY**/STOCKHOLM
0436 **AERO**/GÖTEBORG
0437 **ONE, ONE**/MALMÖ
0438 **MOAS**/STOCKHOLM
0439 **DUSTER**/GÖTEBORG
0440 **MEO**/STOCKHOLM
0441 **ALL**/GÖTEBORG
0442 **GORILLA**/STOCKHOLM
0443 **DIRTE**/STOCKHOLM
0444 **QITER**/GÖTEBORG

0433

0434

0435

0436

0437

0438

0439

0440

0441

0442

0443

0444

45

0446

0447

0448

0450

0451

0453

0445 **FINSTA**/NORRKÖPING
0446 **SKE, NILS, BILL**/DALARNA
0447 **KUBA**/MALMÖ
0448 **UNIK**/NORRKÖPING
0449 **IANS**/NORRKÖPING
0450 **ALMA, MAR**/MALMÖ
0451 **UNIK, KROPP**/STOCKHOLM
0452 **ALVA**/SÄTER
0453 **SEX**/GNOSJÖ
0454 **RABBIT-BOY**/STOCKHOLM
0455 **MEGALOOSE, APE, CAKE**/BORLÄNGE
0456 **ZAPPA**/GÖTEBORG
0457 **SKEN**/NORRKÖPING
0458 **KROPP**/NORRKÖPING

0454

0455

0456

0457

AT.
POW!

0449

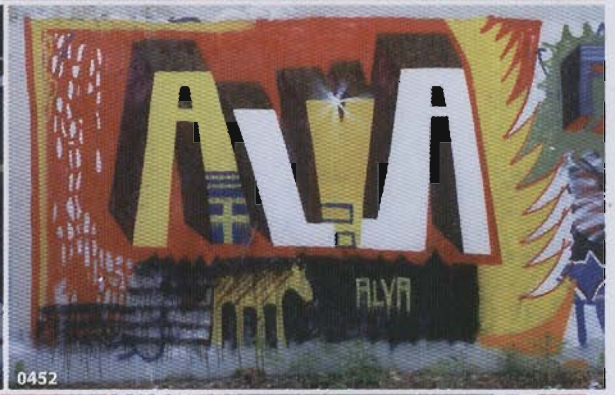
ALVA
ALVA
0452

0458

JAG BEFINNER MIG i en närförort till Stockholm. Ett stenkast från tunnelbanestationen skjuter ett stort hus upp ur marken. Det är ett typiskt studenthus med små rum, korridorer och gemensamma kök. Det tar en stund att hitta rätt bland alla namnen på den stora porttelefontavlan. För ett ögonblick funderar jag på om jag ska intervjua någon annan istället, men den tanken slår jag genast bort när jag hittar det namnet jag letar efter. Långsamt trycker jag in den kalla silverfärgade knappen och väntar på svar. Efter en kort stund sprakar det till och Finsta välkomnar oss upp.

Han har varit stadgad här dom senaste två åren efter att ha flyttat runt i Stockholm under tre år. För fem år sedan kom han till Stockholm för att gå på konstskola. Trots att rummet inte är många kvadratmeter stort är det fullt med prylar överallt, jag slår mig ner i sängen som får fungera som soffa.

Finsta bjuder på saft och börjar med sin skånska dialekt berätta hur det hela började. Sina första sprejstreck drog han med en kompis i Lund 1993 och då kände de inga andra målare. Det enda som fanns var lite gamla målningar och boken spraykonst. Sedan lärde de känna folk i Malmö och kunde vidga vyerna en aning. Han förklarar att han hamnade i en liten lucka mellan dom gamla målarna och de nya. Pike hade just flyttat till Stockholm, Core höll på

I'M IN A SUBURB to Stockholm. Just a stone´s throw away from the underground station there is a massive building. It's a typical student hall of residence with small rooms, corridores and a shared kitchen. It takes me a while to find the right name and doorbell on the speaker phone. For a moment I consider the option of interviewing someone else instead, but then I find the name I'm looking for. Carefully I press the silver coloured button and wait. A moment later I hear a noise from the speaker phone, and Finsta invites us up to his apartment.

He has lived in the hall of residence for two years now after spending three years moving around Stockholm. He came to the city five years ago to study arts. The room is just a few square meters and crammed full of Finsta's belongings. I sit down on top of the bed which also does as a sofa.

Finsta gets me some lemonade and in that scanian dialect of his, he starts telling me his story, from the very beginning. He first started out painting graffiti with a friend in Lund 1993. At this time they didn't know any other graffitiartists. The only thing they knew of graffiti was what they had seen on some old paintings and in the book Spraykonst. They got to know some graffiti artists in Malmö, which broadened their horizons a bit. Finsta says

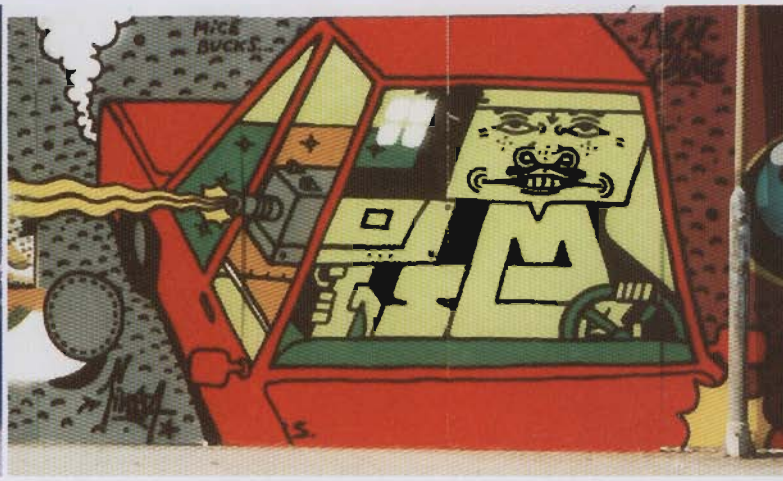

att runda av och Ruze hade slutat helt.
"Jag har säkert kunnat utvecklas rätt mycket i fred utan att folk muckade med mig. Det var skönt att ha det så i början men för eller senare vill man ha lite competition"

Till skillnad från dagens uppsjö av graffititidningar, böcker och filmer hade Finsta bara en referens, nämligen boken Spraykonst av Staffan Jakobsson och det var från den boken han fick sina första bokstäver.
"Jag bajtade verkligen stenhårt för att jag ville lära mig graffitistajl. Det var så jag trodde att graffiti såg ut men senare insåg jag att det var stilar av specifika målare jag bajtade. Om man kollar på den boken nu så är det jävligt speciella stilar som man inte har sett någon annanstans. Mycket Pike, Core och Ruze från slutet av 80-talet. Sjuka wildstyles och hiphopgubbar och sånt"

Det är egentligen till största delen characters som Finsta har sysslat med hela tiden och det är just fantasifulla figurer han är mest känd för idag. Långt innan Finsta började med graffiti ritade han roliga gubbar och när han väl kom i kontakt med sprayburkar blev det både en ny teknik och ett större intresse för stil.
"Under dom 10 åren jag har målat har jag oftast varit den killen som gjort characters, det känns som characters har blivit ovanligare och ovanligare med tiden. Förr var det mer så att vissa gjorde characters och vissa gjorde texter. Nuförtiden gör folk mest characters vid speciella tillfällen, om det är julafton eller om man har mycket tid över. Att promota sitt namn verkar ha blivit viktigare än att flexa med stil"

Först på senare år har Finsta börjat arbeta mer med bokstäver på riktigt. Jag undrar om han kan nämna någon favorit bland andra målare som är mer utpräglade textmålare.
"Jag gillar bland annat Marvel, vi har mycket humor och sånt gemensamt. Marvel är duktig på att vara spontan och variera sig. Han kombinerar bra stil med att vara sjukt aktiv."

Trots att Finsta har bott i Stockholm i snart 5 år trivs han inte helt i huvudstaden. Det är också något som har påverkat hans graffitimåleri.
"Klimatet i Stockholm är kallare och på vissa sätt hårdare. Jag har blivit mer inne på att bomba och att göra grejer som går snabbt. Därnere gör man det för att man tycker det är skitball. Det är en annan attityd här, folk målar mer för att synas."

FINSTA GÅR UT skolan till sommaren och då funderar han på att flytta tillbaka till Skåne och starta eget företag. Han ska syssla med samma saker som han gör idag men tjäna lite mer pengar på det.
"Jag har inga direkta planer på att tjäna pengar på graffiti, men däremot som illustratör eller grafisk formgivare"
Tanken att tjäna pengar på sin hobby känns lite flummig men samtidigt vet Finsta att det borde funka om han organiserar det lite.
"Det är svårt att förstå det när man tänker på det, vi får se hur det går helt enkelt. Jag har ju gått skolan i 5 år nu så det är dags att gå vidare. Det ska bli skitball men samtidigt känns det jävligt nojigt. Funkar det inte då kan man bli jävligt knäckt. Jag har varit inställd på att jobba med att rita, måla och sånt sen jag var riktigt liten. Så jag ska försöka extra hårt."

Att han ska tappa friheten när han gör beställningsjobb är inget han är speciellt orolig över.
"Jag kräver ganska stor frihet men samtidigt måste jag vara öppen för vad andra har för åsikter om det jag gör. Jag argumenterar emot om jag tycker att de har fel. Självklart vill jag göra så mycket fritt som möjligt men sen är det rätt så skönt att inte börja helt från scratch i sitt eget huvud utan att ha lite

»

he happened to be caught between two generations of artists. Pike had just moved to Stockholm, Core was about to bring his graffiti career to an end and Ruze hade definitely quit.
"I could probably have developed my talents on my own without anyone giving me a hassle. It is easy being on your own in the beginning, but sooner or later you start looking around for some competition."

In contrast to the abundance of graffiti mags, books and movies in circulation today, Finsta just had one reference book – Spraykonst written by Staffan Jakobsson. He got his first letters out of that book.
"I was really into copying in the beginning because I wanted to learn the graffiti style. I thought graffiti was supposed to look that way. Now I know I was actually copying the style of specific artists. When I look at the book today it's clear to me that those styles were quite original, you don´t see them a lot. It was a lot of Pike, Core and Ruz from the end of the eighties. Wicked wildstyles and hip hop characters and stuff."

Finsta has mostly been working on making characters, and today those imaginative characters are what he is most famous for.
Finsta started drawing funny characters long before he came into contact with graffiti, and when he started working with spray colours the new technique deepened his interest.
"During the five years I've been painting I've always been the guy making the characters, but I think characters are getting more and more rare over time. Before, someone would make the characters and someone else would do the letters. Nowadays people just do characters on special occasions, for Christmas, or if they've got too much time on their hands. It's as if it has become more important promoting your own name than working on your style these days."

It's really not until recently that Finsta has started working with letters. I ask him if he can name a favourite artist who is more into working with letters.
"I like Marvel, we share the same sense of humor. Marvel is spontaneous and there is a variation to his work. He's got style and he's incredibly active."

Although Finsta has lived in Stockholm for the past five years he doesn't like the capital city. This affects his graffiti.
"The whole feeling of Stockholm is colder and kind of rough. I've started bombing more and doing quick stuff. In the south of Sweden it's more about having fun. Here people have got another attitude, I think it's more about wanting to be seen."

WHEN FINSTA FINISHES school this summer he's thinking about moving back to Skåne and starting up his own business. He wants to do the kind of things he does today but hopefully make some money out of it.
"I haven't got my hopes up about making any money out of graffiti, but hopefully I can make some working as an illustrator or as a graphic designer."
Finsta knows the thought of making money of his hobby might seem a little naïve to some people, but he reckons he might be able to make it work. It's all about getting organized.
"I've got a problem getting it through my head, really. We'll see how it all works out. I've been to school for five years now and it's time to move on. On the one hand it's going to be wild, but then again, it might be scary. It'll be a real blow if it doesn't work out. I have always had my mind set on working as an artist, ever since I was kid. I'm going to work hard to get what I want."

The risk of losing his freedom once he starts getting job orders does not worry Finsta a bit.

»

småsaker att gå på. Jag kan gilla det, att göra det bästa av det man har. Det är ju mycket grejer som påminner om graff ändå. Att det kommer ut som en annons eller T-shirt och att man ser den på stan. Den delen handlar minst lika mycket om getting up för mig"

Enligt honom själv handlar graffiti mycket om att just slippa stå för vad man säger, man behöver bara ha ansvar inför dom som vet.

"Varje namn har sin historia och sin stil. Vissa målare har flera namn och flera stilar."

Finstas verk känns ganska rumsrena. Är det möjligen så att han står mer för än rolig gubbe än en tag?

"Egentligen inte men det är väl lättare att förklara. Om jag ska göra en gubbe som har fönstrena som ögon och om fönstrena ser så himla bra ut så får man offra en nice fasad. Man får överväga lite från gång till gång."

»DE SOM ÄR RÄDDA FÖR ATT BLI BAJTADE HAR FÖR FÅ IDÉER SJÄLVA.«

Finsta gillar att bombingkulturen vuxit sig starkare i Sverige på sistone. Han menar att även stressiga tags har sin charm och tror att det är annorlunda miljöer, andra trendsättare och just bristen på tid som gör skillnad på olika länders bombingkulturer.

"Jag och Nick pratade om det igår. Går man ner på söder och står på en helt tom gata måste man ändå stressa som en galning för direkt så kommer det helt säkert någon runt hörnet. Så det blir en liten produkt av vad det är för klimat ute. Om det blir slarvigt kan det vara värdet i tagen, man fattar att det var stressigt. Den kanske ser hård ut. Hellre det än att den är jävligt snygg. En streetartlirare som gör klistermärken och sånt kan skicka med sin polare som åker till New York 100 klistermärken, så sätter han upp dem. En tag är lite mer bevis på att man verkligen var där."

NÄR FINSTA VAR liten var han ganska blyg och det tror han själv är en

"I need my freedom, but I also need to be open to the opinions of other people. If I don't agree with someone I will have it out with them. Obviously I would like to be able to be free to do anything I fancy, but then again, sometimes it's nice to get something to work with instead of always starting out from scratch. I like the idea of making the best out of what I've got. It's like graffiti really, it doesn't matter if you see your own work in an ad or on a T-shirt – or on a wall somewhere. To me it's about getting up."

According to Finsta, one of the fundamental things about graffiti is not having to answer to anything, because there are just a few people who know who you are.

"Every name has its own style and its own history. Some painters have a lot of names and a lot of different styles."

Finsta's work isn't too controversial. Would he rather stand for a funny character than a tag?

"I guess not, but it seems easier to justify. If I, for example, want to make a character with windows for eyes and the windows are really nice, I'll have to give up the nice surface. You have to take these things into consideration in each specific situation."

Finsta likes the fact that bombing-culture has grown stronger in Sweden during the past few years. Tags made under stress can be nice as well. The bombing-culture varies from country to country depending on setting, trends and time.

"Nick and I talked about this yesterday. If you go down to Söder in Stockholm it doesn't matter if you're standing in a completely empty street, you still have to work under stress, because someone is bound to walk around the corner any second. Sometimes it's the untidiness that makes a tag, because you know it was done under stress. It might turn out really cool, I prefer an untidy tag done under stress to a really neat one. I mean, a street artist making stickers

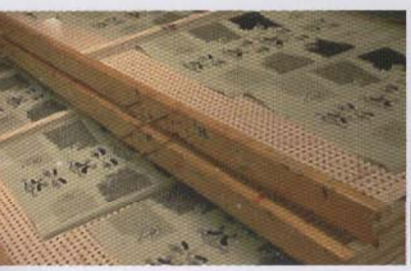

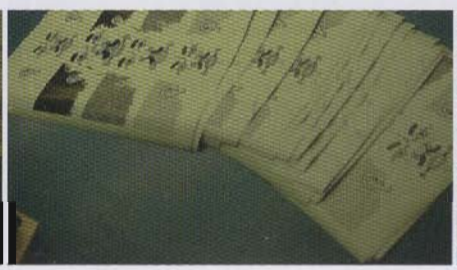

anledning till varför han alltid har varit så intresserad av att rita. Bland tecknare och illustratörer är det inte lika naturligt att ta kontakt och hänga runt med likasinnade som det är inom graffiti så när Finsta började måla graffiti öppnade sig en ny värld för honom. Han lärde känna andra som målade. Det var en häftig upplevelse att träffa folk som höll på med det som han själv sysslat med hela sitt liv. Det är också främst dessa gamla vänner som Finsta fortfarande umgås med. Folk som han har känt länge och som pysslar med någorlunda liknande grejer. Trots det känner han att han saknar den där riktiga målarkompisen.

"Jag har ju hängt en del med WUFC-killarna och de har ju rätt bra crewsamhörighet, man blir lite avundsjuk. Jag har mitt crew TSM men vi är lite för utspridda. Det är bara Kzoe och jag som är aktiva häruppe i Stockholm sen bor de flesta andra nere i Skåne. Vi åker ner ibland och de kommer upp. Jag och Killah höll på en del innan men vi målade lite för sällan. Han är en av världens tightaste målare stilmässigt, utan tvivel."

Med tanke på vad för typ av graffiti Finsta sysslar med är Sverige förmodligen inte det ultimata landet att verka i. Det håller Finsta med om, Sverige är lite för städat. Men rent kvalitetsmässigt tycker han Sverige håller en ganska bra klass, åtminstone bland toppskiktet av målarna.

"Jag tycker det finns ett gäng svenskar som ingen kan fucka med. Det kan jag inte riktigt säga om alla länder men och andra sidan har jag ju inte så bra koll på andra länder och tidningar och sånt."

Men den svenska graffitiscenen i stort ger han inte mycket för, toysen i Sverige håller för låg klass om man jämför med andra länder som t ex USA.

"Det har blivit lite för mycket Whoa* över hela graffscenen. Det finns så mycket små regler om vad som är okej och vad som har högst status osv. Det

»

can send off a hundred stickers with a friend going to New York and his friend will put them up all over. A tag proves you were there."

FINSTA WAS A timid child, he thinks that is probably one of the reasons he took an interest in drawing. It's not as common among illustrators to hang out with each others as it is among graffiti artists. For Finsta, graffiti opened up a whole new world. He got to know other artists, and he still hangs out with some of them. He knows a lot of people doing things similar to what he does, but he still feels he misses having a real graffiti partner.

"I've been hanging out a bit with some of the WUFC-guys and they have got a real crew solidarity going, it makes me kind of jealous. I've got my own crew, TSM, but we are too far apart. Kzoe and I are the only ones working in Stockholm, the rest are in Skåne. Sometimes we visit each other. Killah and I used to paint together but we didn't do it enough. But he is one of the best graffiti artists ever, without a doubt."

In regard to the kind of graffiti Finsta does Sweden is probably not the ultimate place to do it. Sweden is a bit too well organized. But Finsta thinks Sweden is high class when it boils down to quality, as least among the top artists.

"In my opinion there is a group of Swedes that no one can fuck with. I can't say the same about all countries, but then again I don't know all countries, their mags and stuff."

But Finsta doesn't think the Swedish graffiti scene in general is too much to write home about. He thinks the toys are pretty low class if you compare them to other countries, like the US for example.

»

»PEOPLE WHO ARE SCARED OF GETTING COPIED ARE PROBABLY JUST AFRAID OF NOT HAVING ENOUGH IDEAS OF THEIR OWN.«

JUS
d'ORANGE
FINSTA
A CHILLING THRILLER!
FINSTA & KILLA

känns som folk borde koncentrera sig lite mer på sig själva. Om de tycker det är skitfett att måla jävligt mycket så ska de göra det, tycker de det är fett att bara måla tåg ska de göra det, tycker de det är fett att bara sätta upp klibbor så ska de göra det. Folk har för mycket åsikter om andra helt enkelt. Men sånt kan man ju skita i."

Ett annat ämne som brukar reta upp folk är bajting. Finsta tycker att man ska försöka bajta så lite som möjligt om man vill göra något schysst och menar att de som är rädda för att bli bajtade har för få idéer själva. De gånger han själv har snott grejer när han var yngre har han mått väldigt dåligt av det i efterhand. Vissa målare förstår inte alltid att de bajtar för då skulle dom inte göra det så tydligt, menar han.

Jag påminner honom om när Lady gick omkring i Göteborg och ritade ögon på grejer, precis som Finsta själv brukar göra.

"Ja, honom sa jag till. Det känns också jävligt gnälligt att claima att man han kommit på grejer. På något sätt hoppas man ändå att det där ska fixa sig naturligt. Men händer det så får man ta tag i det. Man kan inte bara vara en schysst kille utan man måste också säga ifrån ibland. Men Lady och jag är ju polare och det där var inte riktigt bajting."

Själv försöker Finsta kolla tillbaka på gamla grejer som han har gjort, helt enkelt bli inspirerad av sig själv. Då behöver han inte vara orolig över att bajta någon annan. Han får inte så mycket inspiration från annan graffiti men just New York tycker han är speciellt. Han menar att det finns någon slags strävan i nästan all graffiti att det ska se just väldigt graffiti ut.

"Det bästa är när man kan bli inspirerad av något som är så långt från det man håller på med som möjligt. Typ kolla på en stubbe och komma på ett nytt grymt "S" eller något."

Saften är slut för länge sen och det börjar bli dags att tacka för mig. Innan jag går visar Finsta några animationer han har gjort på sin dator. När jag kommer ut ur porten möts jag av den friska höstluften. Jag sneglar på den stora porttelefontavlan. Bakom varje namn finns det en helt egen livshistoria tänker jag. Berg, Rönnqvist eller Salén gillar förmodligen inte heller svenska toys men frågan är om de gillar tags? Det känns som det kvittar och dessutom får det bli någon annans uppgift att ta reda på det tänker jag medan jag traskar iväg mot tunnelbanestationen.■

*svenskt hiphopforum på internet

TEXT: DOJJAN
TRANSLATION: ANDREA HALL

"The whole scene has become a bit too Whoa*. There are too many rules about what's okay and what's not and what's status and so on. I figure people should concentrate more on what they are doing. If they like painting a lot they should paint a lot, if they like painting trains they should paint trains, if they like putting up stickers then put up stickers. People have too many opinions about what other people think and do. Fuck that."

Another controversial subject is copying. Finsta thinks the less copying the better, but he says people who are scared of getting copied are probably just afraid of not having enough ideas of their own. When he was younger, Finsta always felt bad after he'd copied someone's work. Some people don't even realise they are copying someone else because if they did they wouldn't be that open about it.

I remind him of the time Lady went around town painting eyes on things, the way Finsta does.

"Yeah, I told him off. I know it's being a bitch claiming certain ideas to be your own, I always hope things will work themselves out by themselves, but if they don't you just have to sort them out. Lady and I are friends though, so it wasn't really copying."

Finsta looks for inspiration in his own work, looking back at what he used to do. That takes care of the risk of copying someone else. Other people's work doesn't inspire him too much, although he finds New York fascinating. He says all graffiti tries hard to look "graffiti".

"The best thing is probably getting inspiration from something completely different from what you are doing. Like, seeing a tree and being inspired to make a new "S".

It's getting late, we've run out of lemonade ages ago, and it's time for me to leave. But before I hit the road Finsta shows me some animations he's done on the computer. When I get outside the autumn air is cold and brisk. I glance at the names next to the speaker phone by the door. Behind every name there is a life story, I think. Berg, Rönnqvist or Salén probably aren't into Swedish toys but the question is: Do they like tags? But who cares? And anyway, someone else can figure it out, I think, as I head off towards the underground station.■

*swedish online hip hop community

MIXED SWEDISH TRAINS

0508

0509

0511

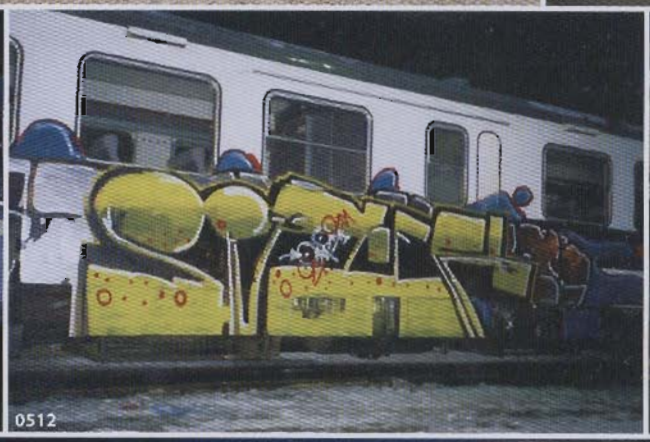

0512

0513

0515

0517

0518

0520

0521

0510

0514

0516

0519

0522

<< PAGE 24-25

0507 **KID, SER**/GLREGINA
0508 **NER**/PÅGATÅG
0509 **BUSS**/GLPENDEL
0510 **NOMS**/BROTÅG
0511 **IANS, RAKE**/ROSLAGSBANAN
0512 **SAREK**/DALAPENDEL
0513 **KID**/GLPENDEL
0514 **CAIRO**/PÅGATÅG
0515 **CAIRO, HOOLS**/REGINA
0516 **HITIT, NÄU**/ÖSTGÖTAPENDEL
0517 **FAME**/GLPENDEL
0518 **F-UPS, BUS**/KRÖSATÅG
0519 **SPIONE**/GLREGINA
0520 **NERR**/BROTÅG
0521 **SMUTS, AEN, MEGALOOSE**
0522 **BILL**/DALAPENDEL

THIS PAGE
0523 **NER CREW**/PÅGATÅG
0524 **RYSS-5**/ÖSTGÖTAPENDEL
0525 **HITIT**/ÖSTGÖTAPENDEL
0526 **IGS**/GLPENDEL
0527 **BILL, ALVA**/GRANTÅG
0528 **ALMA, DING, MARR**/KUSTPILEN
0529 **QITER**/PÅGATÅG

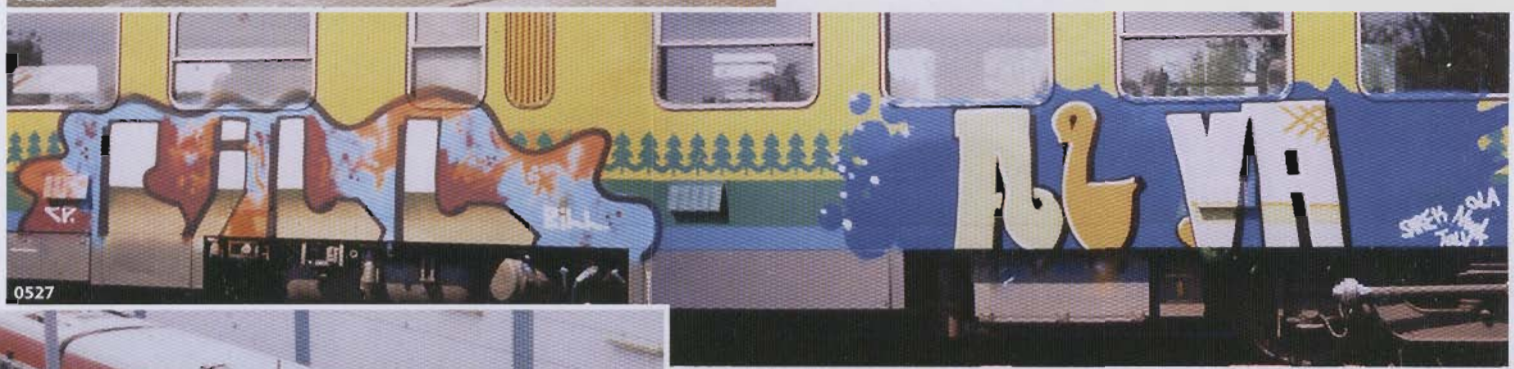

BIG BROTHER

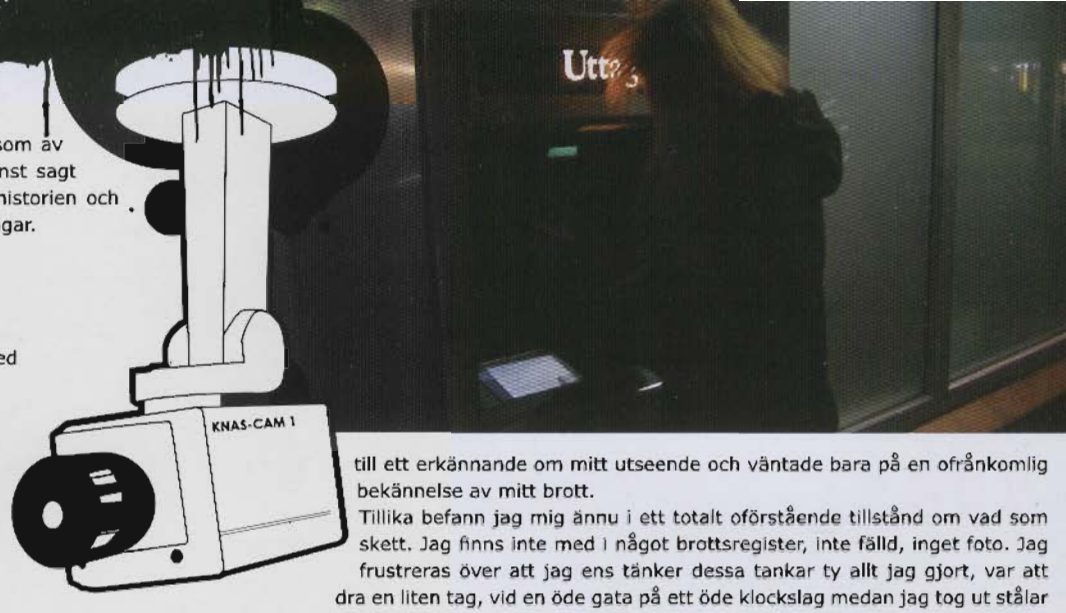

Detta är en anekdot, berättad av en stackare som av en händelse råkat ut för Göteborgspolisens minst sagt effektiva spaningsarbete. Vi kastas direkt in i historien och får ta del av ett brott med märkliga efterverkningar.

-Har du fortfarande kvar ditt lockiga hår?
Jag kramade luren snabbt och krampaktigt.
-Ja. Svarade jag ynkligt.
-Då erkänner du alltså att det är du som finns med på filmen?
-Nej.

Fan! Jag var i det närmaste fast och försökte så gott jag kunde erinra mig exakta detaljer kring denna ödeskväll bland Göteborgs kvarter. Första Långgatan, Masthuggstorget, närmare Järntoget. Jag var tillsammans med Jöns.

-Du var i sällskap med någon va? Vem var det?
-Jag vet inte. Nej, det vet jag inget om.

Konstapeln på andra sidan luren hade inlett samtalet med att fråga om jag förlorat mitt bankomatkort tre månader tidigare. Eftersom jag hade tappat bort det ungefär fyra månader innan, anade jag inget ont om samtalet jag just fått från Göteborgspolisen.

Men när jag nu kunde bekräfta för mannen att jag på datumet han nämnde, varit fullt förmögen att ta ut pengar, såg jag vilken obehaglig vändning situationen skodde sig. Mitt minne är relativt stabilt, det håller sig på plats och skulle onaturliga händelser äga rum, finns ingen risk att det obemärkt skulle passera skallbenet förbi. Att jag blivit upptäckt, eller ens iakttagen medan jag begick en brottslig handling, fanns inte i min värld. Jag har inte ens befunnit mig i en tveksam situation. All denna klara vetskap stötte sig emot nuets verklighet.

Jag tillbaka på min gamla folkbokföringsadress i Stockholm efter en sprudlande tid på västkusten.

Göteborgspolisen i andra änden telefonen, klargörandes att jag finns med på en videofilmsupptagning från en bankomat på Första Långgatan.

Så du kommer inte ihåg vad du gjorde torsdagskvällen den sjunde februari?
-Nej.
-Men det är möjligt att du kan ha befunnit dig på Första Långgatan?
-Ja, eftersom jag bodde där i närheten.
Brukar du klottra?
-Nej.
-Vad heter din tag?
- Jag har ingen.
Nej-snacket började kännas mer och mer krystat ju närmare sanningen han tycktes komma, den fanns bara ett par knappa ordväxlingar ifrån och bevisningen låg antagligen på bordet framför honom. Han hade lätt lurat mig till ett erkännande om mitt utseende och väntade bara på en ofrånkomlig bekännelse av mitt brott.

Tillika befann jag mig ännu i ett totalt oförstående tillstånd om vad som skett. Jag finns inte med i något brottsregister, inte fälld, inget foto. Jag frustreras över att jag ens tänker dessa tankar ty allt jag gjort, var att dra en liten tag, vid en öde gata på ett öde klockslag medan jag tog ut stålar som jag skulle använda till blommor och poem bland vänner och kamrater i druckna sällskap.

Eftersom du tog ut pengar samtidigt som du klottrade, lyckades vi fastställa den exakta tidpunkten vid skadegörelsen, få ditt ansikte på bild och därefter spåra upp dig genom din bank och ditt kontonummer.
-...
-Erkänner du?
-Nej.
-Okej, alltså...

Och så vidare. Förhöret fortsatte en dryg timme till där han försökte få mig till ett erkännande om att det var jag som fanns med på filmen från övervakningskameran. Jag lät honom få ett varken eller där det;

"skulle kunna ha hänt i fyllan och villan" men "att jag inte kunde erinra mig denna specifika händelse". Varvid samtalet avslutades och ärendet lämnades åt skrivbordsfolket att arbeta vidare på. Jag trodde det var kört, eftersom de hade lagt ner så fint deckararbete som verkligen avslöjade mitt brott; bevisningen låg tung. De hade mig på film i full action med mina personuppgifter skrivna i pannan. Min plötsliga minnesförlust från kvällen ifråga skulle nog inte att ha någon verkan inför åklagaren.

Jag lämnade det därhän. Bara för att polisarbetet verkat beaktansvärt och angeläget går det inte att komma ifrån brottets karaktär; en pytte tag på någon utav bankväsendets apparaturer.

Två månader senare ringde han igen och förklarade fallet preskriberat:

Nej eftersom du aldrig erkände och dessutom bor i Stockholm. Det skulle bli så krångligt att skicka allting fram och tillbaka. Så, vi la ner det. Var försiktigt när du tar ut pengar nästa gång bara, haha.
Haha...■

TEXT: DOM TAFARI
ILLUSTRATION: ILJA KARILAMPI/ILJA.SE

DON´T EAT YELLOW SNOW

650 km north of Stockholm lies Umeå, a town with 100,000 inhabitants . Many writers has left Umeå for the larger cities but Mask from Malmö has done the opposite and he likes it in Umeå. The winters are long, cold and there is lots of snow but during the summer Umeå is a "green city". Snow is usually a problem for graffiti writers but one day Mask got the idea to use it to something positive.
"I got the idea when I saw all the yellow spots of dog pee in the snow. I was curious how it would look with a painting on the snow. Actually it worked out very nice and it was even possible to scrape off some snow and repaint when something went wrong."
The painting remained intact for two weeks and was even noticed by the local newspaper.

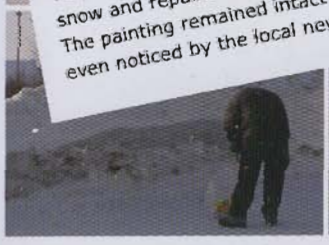

factory of colors
factory of dreams

FACTORY MONTANA COLORS BARCELONA - PERFORMANCE: OS GEMEOS & NINA

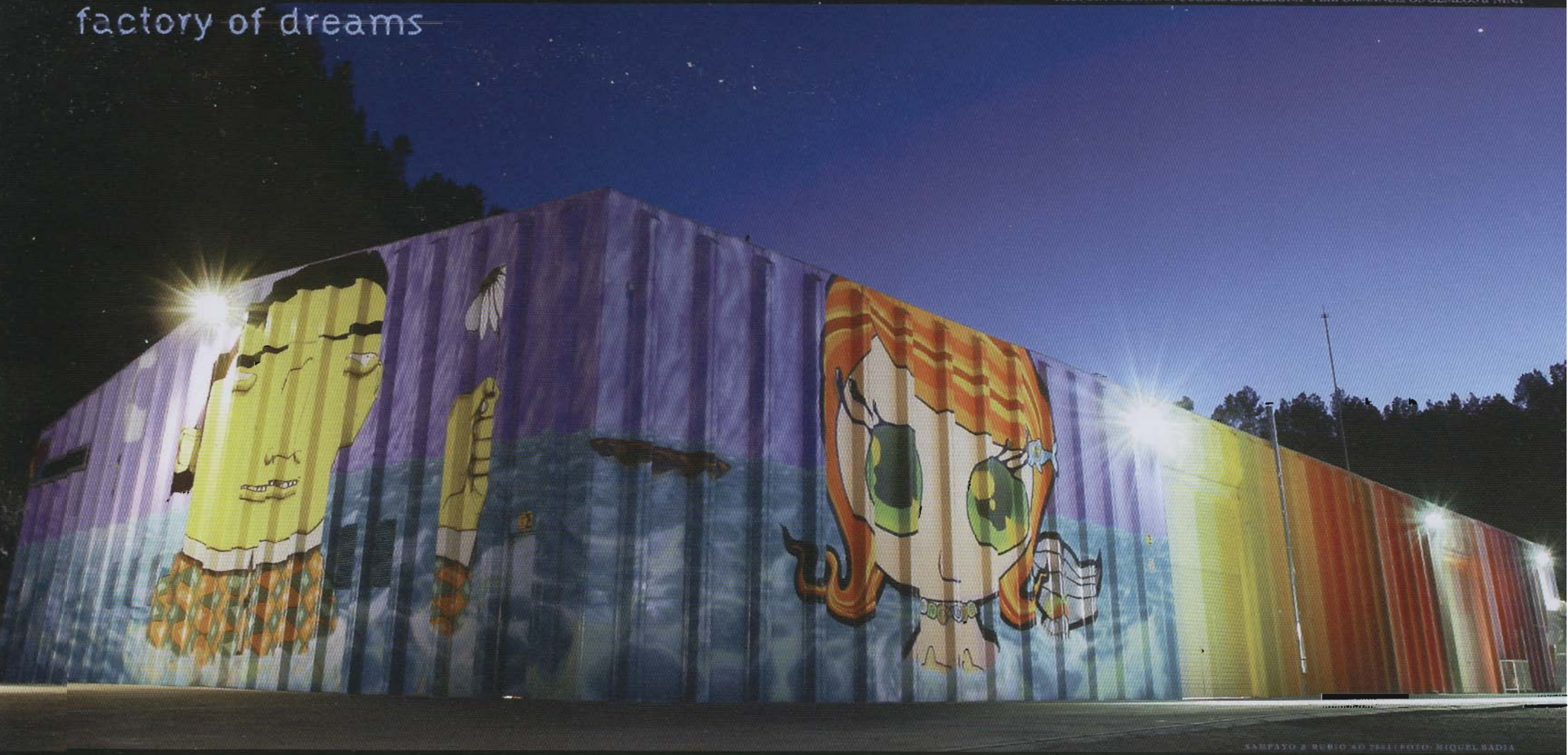

SAMPAYO & RUBIO AO 2011 | FOTO: MIQUEL BADIA

DISTRIBUTION IN SWEDEN AND NORWAY
Homeboy · Gamla Brogatan 32S - 111 20 Stockholm · Sweden
Tel. +46 8 411 42 78 · Fax:+46 8 100 137
http://www.homeboystore.com · E-Mail: homeboy@telia.com

www.montanacolors.com

montana HARDCORE ALIEN mtn

original product from

FUCK-UPS CREW GÖTEBORG

FUCK-UPS

F-ups crew was founded 2000 and is one of the most active crews in Gothenburg. The crews philosophy is, regardless if it's a train, a wall or bombing, to primarily represent the crew and secondarily themself. The risk of detection is imminent when painting a tram since they are so small. Sometimes passengers or the driver notice you and come behind the tram to chase you away. Zoom explains that there are two different choices of tactic. Either you are really quiet to try and avoid detection or you just go for it.

"Me and Zappa had failed an evening backjump and almost got caught. The following day we were hanging out with Scuba when we saw our unfinished tram passing by. We had a couple of half-empty cans so we got onto it. When we got to the outskirts of the city Scuba held the doors open to prevent the tram from leaving while we finished the painting."

STOCKHOLM SUBWAYS

0538

0539

0540

0541

0542

0543

0544

0545

0538 **CIA**/2003
0539 **SADER**/2003
0540 **DNE**/2003
0541 **TIER**/2003
0542 **BUG**/2003
0543 **THE FAME CREW**/2003
0544 **DIRTE**/2003
0545 **F-UPS**/2003
0546 **BLOOD**/2003
0547 **WUFC**/2003
0548 **ROXY**/2003

0546

0547

HANG-MAN

Since long I'd had an idea I wanted to try out on the front of a subway train, so eventually I just had to do it, in order to see what it would look like. The idea was that the driver would have to peep out through the head of this figure, because everything else would be covered in paint. And I thought that it would look really funny with a picture of the driver peeping out through the hang-man figure. Unfortunately I never got to take this picture. Because the subway train was taken out of traffic immediately. The driver looked kind of funny just by himself, so it would have been a nice picture if it had worked out.

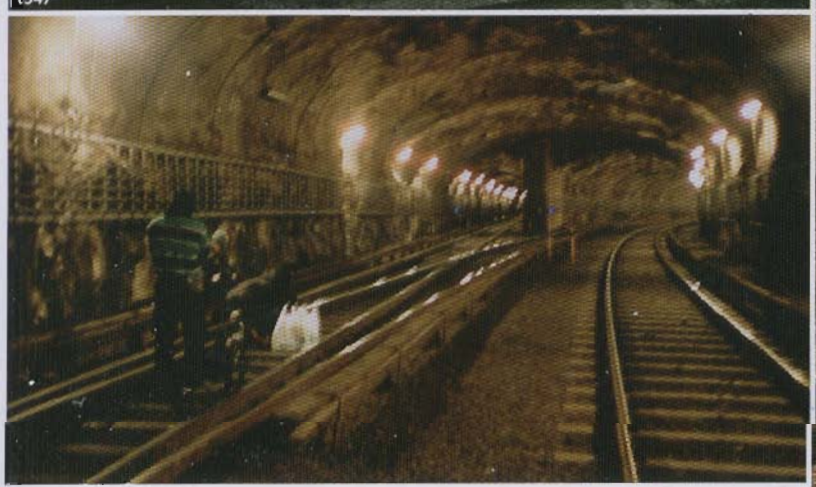

0548

0549 **FAME CREW, REIL, IB**/2003
0550 **CLUS**/2003
0551 **TSUO**/2003
0552 **FUCK THE BUFF**/2003
0553 **IDA**/2003
0554 **DIR, SAD**/2003
0555 **S.ONE**/2003
0556 **FAME**/2003
0557 **SAREK, STEREO, MATD**/2003
0558 **F-UP**/2003

0554

0555

0556

0557

0558

KLISTER-PETER
THE RETURN OF BAMBI

EN AV STOCKHOLMS mest synliga gatukonstnärer är samtidigt en riktig okändis. Få har kunnat undgå den massiva flock av smäckra, storögda rådjur som betat sig in i stadsvimlet under de två senaste åren, men deras upphovsman har förblivit en gåta för många. Mannen som ligger bakom de graciösa klövdjuren heter Peter, och är en medborgare av det hemligare slaget – ryktet säger att han inte ens svarar i telefonen när den visar ett okänt nummer. Även hans bilder har en hemlig karaktär: såväl rådjurshuvudena som deras föregångare, de kryptiska snett uppåtvända ansiktena, saknar signatur – vilket har lett till att andra gatukonstnärer som Akay och Jeks ibland fått äran för hans verk. Det närmaste han kommer ett alias är "Klister-Peter", eller "Rådjursmannen", som vissa kallar honom i brist på annat. Men Peter känner inget behov av att ha ett artistnamn, eller att skapa berömmelse kring sig själv som person.

- Folk får kalla mig vad de vill, säger han med en axelryckning. Det skulle bara kännas konstigt att sätta en signatur på rådjuret, det blir ju som en avsändare. Nu finns det ingen avsändare, nu finns det bara ett rådjur. Det är inte det som är grejen, att jag ska få credit... Men det är roligt att få uppmärksamhet, att folk kommenterar ens saker. Och jag skulle aldrig förneka att det var jag om någon frågar, jag skulle lätt kunna säga "ja det är jag som gör rådjuren".

DET ÄR FREDAGKVÄLL i huvudstaden, och Kapitel 12 har fått den stora äran att studera Klister-Peter i aktion. Han tar emot oss i lägenhetsdörren tillsammans med den nyfikna kattungen Knappen, och från första stund har han ett smålurigt leende på läpparna som inte försvinner under hela kvällen. Man får nästan intrycket att rådjuren är hans sätt att busa med världen, att sätta myror i huvudet på allmänheten.

»ETT KLISTERMÄRKE ÄR JU HELT VÄRDELÖST, MEN SÄTTER MAN UPP 40 000 BLIR DET LITE ANDRA BULLAR!«

Lägenheten är ett vänligt kaos – penslar, plasthinkar, rollerutrustning, sprayburkar, färgfläckade kläder och högar med ett oräkneligt antal rådjursklistermärken i olika storlekar ger intrycket av en hemtrevlig ateljé snarare än en bostad. Hela sovrumsväggen täcks av ett gigantiskt rådjurshuvud som Peter jobbar med för tillfället. Med en overheadapparat projicerar han motivet mot affischpappret på väggen, och målar sedan tålmodigt av det för hand. När vi ringer på är han i färd med att fylla i linjerna med svart Meto. Den vita väggen under är förstörd av mörka streck som trängt igenom pappret, men Peter tar detta med ro.

- Det är inte min lägenhet ändå! skrattar han.

ONE OF STOCKHOLM´S more prominent street artists is really quite the mystery man. Not that anyone has been able to avoid the flock of slender, big eyed deer that has been grazing their way in to the city's infrastructure for the past two years, but their originator has remained a mystery. The man who is responsible for these hoofed creatures is Peter, a most careful citizen – rumour has it that he wont even answer the phone if he doesn't know who's calling. His pictures as well are of an obscure nature: the deer heads as well as their precursors, the turned up faces, are left unsigned – something that's been a cause of misunderstandings where other artists such as Akay or Jeks have been credited for his work. In lack of a chosen alias people sometimes call him "Klister-Peter"(Paste-Peter) or "Rådjursmannen"(The Deer guy) but Peter doesn't feel a need to call himself anything, or, for that matter, draw attention to his character.

- People may call me what they please, his says with a shrug of his shoulders. It'd be awkward putting signature on the deer, adding the conception of a sender. There's no sender, there's only the deer. This ain't about me getting cred... but I like it when my work is seen, and when it's commented upon, I don't have a problem with saying yes, I'm the one doing those.

IT´S A FRIDAY NIGHT in the capitol and Kapitel 12 has the honour of watching Klister-Peter in action. He meets us inside his apartment door alongside a curious pussycat named Knappen. He's smiles, the whole evening he never stops smiling. It's seems almost as if the deer are his way of making mischief, of toying with the general public.

His apartment is a friendly chaos where brushes, plastic buckets, spray cans and stained clothes shares the space with an innumerable amount of deer heads of all sizes, like a home and studio combined. The wall is covered with the giant deer head that Peter is working on at the moment. An overhead projector puts the image on the poster paper while he copies it carefully with Meto ink. On the other side the white wall is ruined buy lines of paint that's gone through the paper, but Peter isn't worried.

- This isn't really my apartment anyway, he says and laughs.

Before he goes back to work Peter proudly displays his new prototype: The Clown. It's a complicated pattern, probably about 160 cm tall, that he himself refers to as "way cool". It's obvious that Peter invests a lot of time and money in his hobby. The big deer motives each take 3-4 hours to make, but that's not

Innan han återgår till arbetet visar han stolt sin nya prototyp: Clownen. Det är en invecklad spraymall, gissningsvis ca 160 cm hög, som Peter själv tycker är "skittung". Att han lägger ner mycket tid, pengar och energi på sin hobby går inte att ta miste på. De stora affischrådjuren tar tre-fyra timmar att tillverka, men mest krävande är ändå myriaden av klistermärken:

- Det vill du inte ens tänka på..., suckar Peter. En gång satt jag i 12 timmar och klippte ut de där jävlarna... Sätter man upp klistermärken ska det jävlarimig vara extremt, annars fyller det ju ingen funktion. Ett klistermärke är ju helt värdelöst, men sätter man upp 40 000 blir det lite andra bullar! Alla ser det.

Peter berättar att han får uteslutande positiva reaktioner på sina långörade stadsdjur, och att det med jämna mellanrum hör av sig människor som vill ha ett av hans stora rådjur för personligt bruk – senast en arkitekt som ville ha en väggprydnad hemma. Även fast det innebär en hel del extra arbete är Peter för snäll för att ta betalt för sådana tjänster.

DEN FÖRSTA VÅRVÄRMEN har lockat ut en mängd människor på gatorna, men det bekymrar inte Peter. Oblygt hänger han på cykelstyret den hink med tjockt tapetklister han precis rört ihop i köket, och som Knappen gjort sitt bästa för att få doppa tassarna i.

- Folk fattar ändå inte vad det här är, säger han och menar att det inte finns någon anledning att smussla.

Peter har visserligen varit i närkontakt med Falck Security, vilket gjort honom en aning mer försiktig, men att bli upptäckt är inte hans största oro. "Händer det så händer det" resonerar han. Snarare är han rädd att någon annan av gatans konstnärer ska hinna före till de spots han kollat ut, t.ex. till kvällens första anhalt:

- Så jävla bra spot! Jag har bara väntat på att Unik skulle gå dit och göra en raket innan mig, men det har han inte gjort. Jag hatar verkligen att gå över andras grejer, det är så onödigt. Det finns ju väggar överallt, så det är bara av ren lathet folk gör det.

Platsen Peter pratar om är en platå två meter upp intill en klippvägg. Han svingar sig upp och skrider ledigt till verket, trots intensiv biltrafik strax nedanför. Klockan är bara tio, och flera medelålders fredagsfestare passerar alldeles intill utan att ana vad som pågår några futtiga decimeter ovanför deras huvuden. På andra sidan gatan promenerar ett gäng pälsklädda damer, som nöjer sig med att höja lite på ögonbrynen. Det står glasklart att street art möter betydligt större samhällsacceptans än traditionell graffiti. Efter fem minuter sitter det manshöga rådjuret på plats, och blickar ut över Strömmen med sina kolsvarta ögon.

Peter trampar vidare mot nästa mål: en starkt upplyst betongpelare bredvid en vältrafikerad gång- och cykelväg. Men att arbeta fullt synlig, med en ström av människor passerande en meter bakom ryggen stör honom inte.

- Jag tänker inte på sånt. Har de sett mig så är det ändå för sent, då kan jag lika gärna fortsätta. Och jag tror knappast nån ringer till polisen och säger: "Öh, det står en kille här och sätter upp ett stort rådjur"...

Så länge klistret inte torkat krävs det dessutom bara ett enkelt ryck för att brottet ska vara ogjort. Peters orädda inställning gör att han gärna är verksam på dagtid:

- Måste man vara ute på nätterna? frågar han sig. Jag har tänkt på det där, att folk kanske borde vara ute på dagarna lite mer. Jag tror människor är rädda för att säga till. När de ser mig på dagarna, när det är folk runtomkring, är de rädda. De vet ju att jag inte kommer springa därifrån om de skriker på mig – vilket de antagligen tänker på nätterna.

Att Klister-Peter är en konstnär som bubblar av nya uppslag och fräscha idéer som han inte är rädd att göra verklighet av råder det inget tvivel om – inte heller att rådjuren blivit en naturlig del av staden Stockholm. Hans kärlek till det offentliga rummet är glödhet, och skänker hopp om att de förtrollande djuren inte kommer sluta föröka sig än på många år. Peter cyklar iväg i stockholmsnatten, och vi vandrar hemåt med den angenäma känslan av att ha träffat en person som verkligen brinner för sina bilder.■

much compared to what he spends making stickers.

- You don't even want to think about that, he sighs. One time I sat for 12 hours cutting out those suckers. If you're coming with stickers you need to be doing it in a big way, or there's no point. One sticker is nothing, but if you put up 40,000, things start to happen. Everybody's gonna se it.

Peter tells us that he's been getting nothing but positive reactions from people about his long-eared urban animals and that he's regularly contacted by individuals wanting a deer for their own. Recently an architect got one to put on his wall. Although this means quite a lot of extra work for Peter he's much to nice a guy to charge people for it.

THE FIRST NOTION OF SPRING has drawn people out in the streets, but Peter doesn't mind. Unchecked he hangs a bucket of thick paperhanger's paste on the handle-bar of his bicycle. It was prepared by Peter in his kitchen while trying to keep "Knappen" from putting his paws in it.

- People don't know what this is anyhow, meaning there's little need for secrecy.

He's had encounters with security guards, and has become somewhat more cautious, but getting caught isn't his biggest concern. "If it happens, it happens" he says. He's more likely to worry that some other street artist is going to beat him to a nice location, like our first stop.

- Such a nice spot! I thought "Unik" would to do a rocket here before I could get to it, but he hasn't. I really hate going over other peoples work, it's so unnecessary. We're surrounded by walls, so it's just people being lazy.

The space Peter was talking about is a plateau 2 m up in the air next to rock wall. He climbs it with a jump and starts working in spite of the steady traffic down below. It's only ten a clock, and a couple of middle aged partygoers passes by without a clue of what is going on just above their heads. Across the street a couple of old ladies dressed in fur passes by, give us a confused glare, but gets on their way. It's obvious that street art like Peters has reached a much higher level of social acceptance than graffiti. In approximately 5 min the giant dear head is in place, watching the river with its dark pitch black eyes.

»ONE STICKER IS NOTHING, BUT IF YOU PUT UP 40,000, THINGS START TO HAPPEN.«

Peter pedals on to the next his next site: a well lit concrete pillar next to a much used path. But to be clearly visible, to have people passing by right behind his back, doesn't matter to Peter.

- I don't think like that. If they've seen me it's still going to be to late, I might as well finish. And I hardly think someone would call the cops just to tell them like, "Uhm, theres a guy here putting up a poster of a big deer"..

As long as the paste hasn't dried it's only a fast tear to undo the crime. Peters fearless attitude allows him to him to work during the daytime.

- Should I work at night? I've been pondering that. Maybe people should go out more in the daytime. People are to uptight to make trouble in the day. Like in the daytime if they yell at me, they know I'm not going to run away, but at night they know most people just run.

Peter is an artist full of new initiatives and schemes and he's out there, making them happen. In this fashion the deer-heads have become a natural part of Stockholm. His love for public spaces is strong enough so that the sad, long-eared urban poster deer is far from being endangered as a species. Peter rides of into the night and we head home having met someone who truly care about his images.■

TEXT: PETTER FREDRIKSSON
TRANSLATION: ANDREA HALL

INDOOR STATIONS

0559

0561

0562

0563

0559 **RAPS, BABBO**/MIDSOMMARKRANSEN
0560 **NERWUFC**/ZINKENSDAMM
0561 **IB**/ASPUDDEN
0562 **QUE**/HÖTORGET
0563 **REIL**/MÄLARHÖJDEN
0564 **FUPS**/S:T ERIKSPLAN
0565 **PMS**/MARIATORGET
0566 **ONCE**/MIDSOMMARKRANSEN
0567 **DNE**/HÖTORGET
0568 **NICK**/HÖTORGET
0569 **FEM**/HÖTORGET
0570 **DNE, TIER, QUE**/HÖTORGET
0571 **F-UPS**/HAMMARKULLEN
0572 **TIGER**/ODENPLAN
0573 **SCUBA**/HAMMARKULLEN
0574 **DNE**/ZINKENSDAMM
0575 **VIMOAS**/MEDBORGARPLATSEN
0576 **F-UPS, F-UPS**/HAMMARKULLEN
0577 **IGS**/LISEBERG

0564

0565

0566

0567

0568

0569

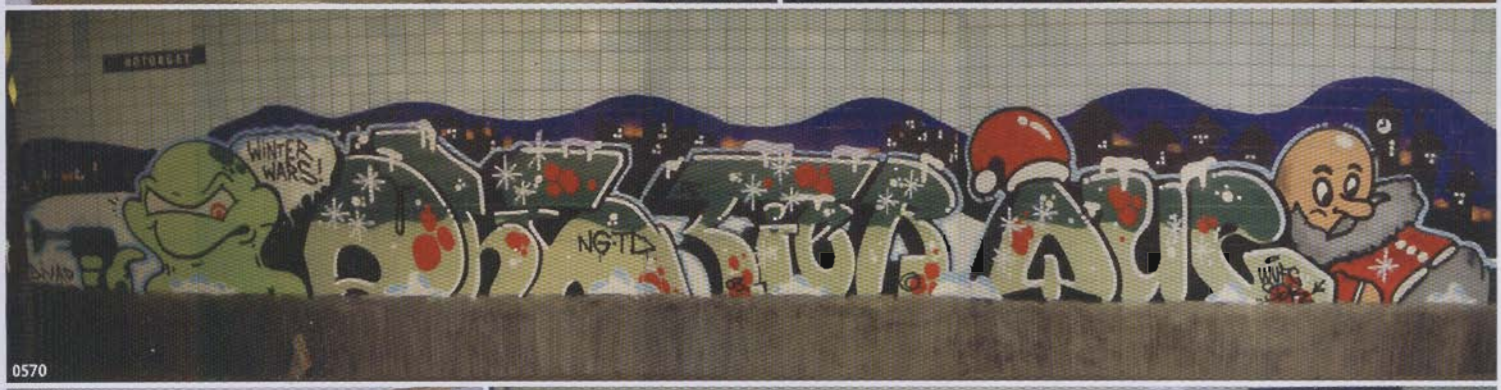

0570

0571

0572

0573

0574

LISEBERG

There are two indoor stations in Gothenburg. 15 minutes from central station by tram lies Hammarkullen station which was built in the early seventies. The other one is Liseberg station, a station for south bound trains situated at the centre of Gothenburg. It has, unlike Hammarkullen, only been painted once. The platform and the tracks are separated by a glass wall to keep people away from the tracks. This makes it difficult to enter the station at night. Ser describes how he and Kid managed to paint the station anyway:

"One day we noticed that one of the glass doors was broken and only temporarily fixed with a chain. That night we followed the tracks into the station and cut the chain enabling us to climb up to the platform. We started painting but after a while we noticed that a train was arriving so we gathered our cans and climbed back thru the glass door and hid until the train had passed. When we were done we heard the escalators starting and we thought someone had seen us in the surveillance cameras. We closed the door after us and split. Maybe it wasn't the most beautiful piece in the world, but we were first!"

0575

0576

0577

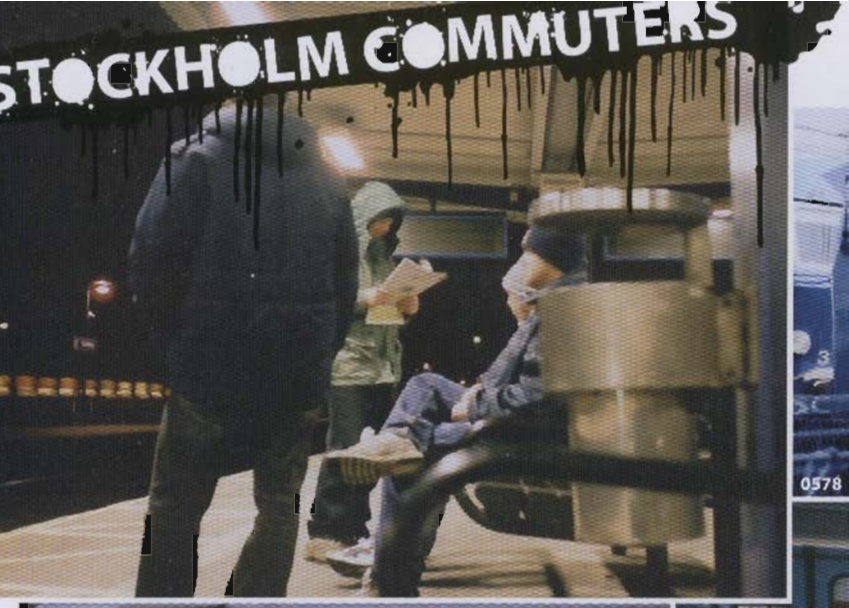

0578

0579

0580

0581

0582

0583

0585

0586

0587

0588

0589

0578 **RAIL**/STOCKHOLM
0579 **VIMOA**/STOCKHOLM
0580 **FUPS**/STOCKHOLM
0581 **DIRTE, SAD**/STOCKHOLM
0582 **FAME**/STOCKHOLM
0583 **HELL**/STOCKHOLM
0584 **UNIK, AFFE, SAD**/STOCKHOLM
0585 **DIRTE**/STOCKHOLM
0586 **RAIL, BUG, SAD**/STOCKHOLM
0587 **APE**/STOCKHOLM
0588 **BLAZE**/STOCKHOLM
0589 **THEPMS**/STOCKHOLM
0590 **SIX**/STOCKHOLM

0590

0592

0593

0594

0595

0596

0597

0591 **BLAZED, DIRTE**/STOCKHOLM
0592 **HANK**/STOCKHOLM
0593 **HELL**/STOCKHOLM
0594 **ROB**/STOCKHOLM
0595 **VIM**/STOCKHOLM
0596 **PYCS**/STOCKHOLM
0597 **VIFL**/STOCKHOLM
0598 **CLOSE, HOOK**/STOCKHOLM

0598

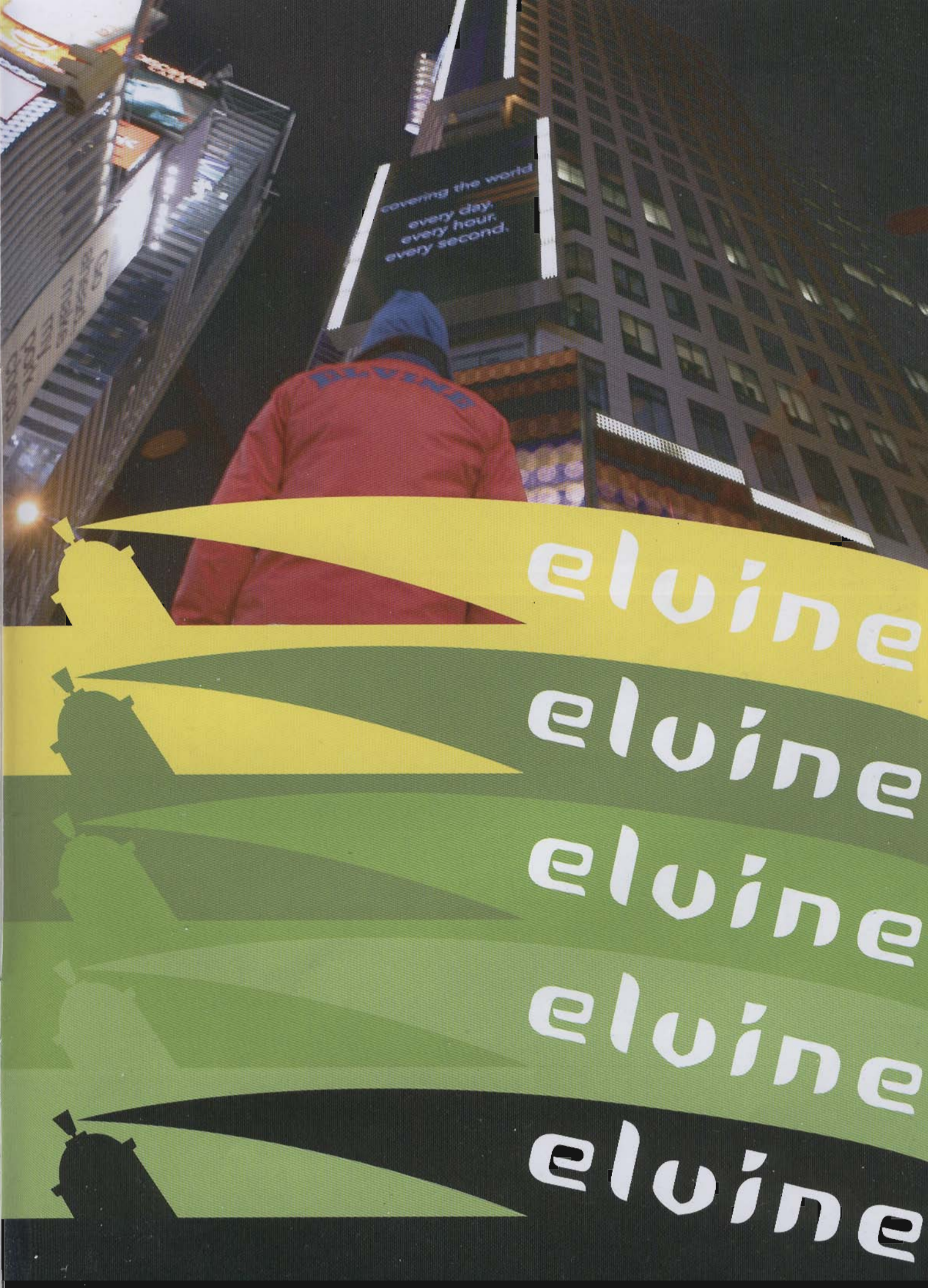

Guaranteed garment
www.elvine.s

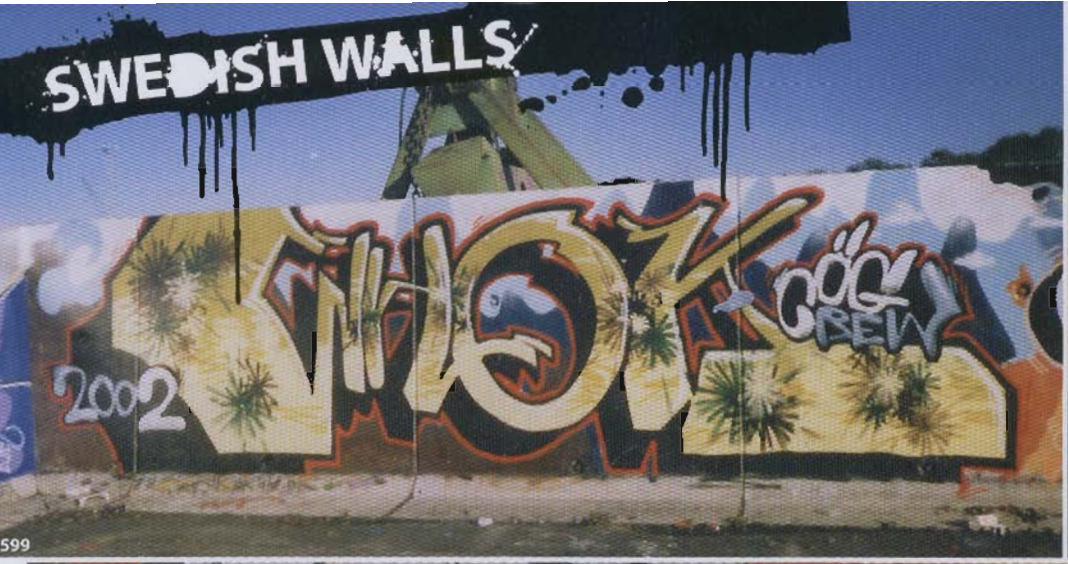

MY FIRST PIECE

Sarek made his first painting in a tunnel at the outskirts of Borlänge the fall of 1993. The filling was Dekosilver that he nicked from his mom and for outlines he used a Carlofon from his dads garage. The green color of the character is roll on paint. Flames used to burst out from the letters Z and S but this flaked within a year.

"I did it after school one day while my friend was looking out for trains and my legs felt like Jello.

It was the first painting in our suburb but pretty soon all my friends had made one of their own. A year after I painted it a friend wrote the word "Toy" across the painting assuming it ment good. I'm still satisfied with that painting and I'm proud it was my first piece."

0601

0603

0599 **WHOK**/NORRKÖPING
0600 **IANS** /STOCKHOLM
0601 **FEM, LEON**/LUND
0602 **REBEL, WOMAN**/STOCKHOLM
0603 **APE**/UMEÅ
0604 **KROPP**/STOCKHOLM
0605 **SAEK**/GÖTEBORG
0606 **X-MAN, ROIS, DIA**/GÖTEBORG
0607 **SAREK**/BORLÄNGE
0608 **UNIK**/STOCKHOLM
0609 **ONEE, 7UPPE**/STOCKHOLM
0610 **ZS**/BORLÄNGE
0611 **FLYA, POER**/MALMÖ
0012 **INK**/GÖTEBORG

0604

0609

0612

STREET BOMBING

TABAC
PMU
BAR BRASSERIE
BAR TABAC BRASSERIE
RESTAURANT LA
SANDWICHS
Keno
LOTO
karla P
ALBANO 1882 - 2003

THROW-UPS

Drottning-
gatan 7-3
SL-KORT
NO

XNUT
ANTINGEN FÖR ELLER EMOT!
GIRL
LOOK MR!